

Bu fotoğrafı çekildiği günden sonra yıllar boyu hiç görmemiştim; ta ki bugüne kadar. Yine de, hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatabilirim size. Soldaki oğlanın adı Shocky. Sağdakiyse, okula cebinde kurabiyelerle gelip duran Duncan. Tuhaf ama, o şimdi evli. Soldaki kız Mimi Toolan, sağdaki de benim.

Bu fotoğraf çekildiği sırada, Mimi'nin okuldan sonra beni evlerine davet edip etmeyeceği sorusu vardı aklımda. Mimi'nin annesi, makyaj malzemeleriyle oynamamıza izin veriyordu; benim annemse, ben her ne kadar olgun ve incelikli biri olsam da, buna hayatta müsaade etmezdi.

Bir yandan da **Vay Canına!** diyordum içimden. Shocky elini omzuma koydu! Bir defasında, Noel'den kısa süre önce yapılan bir

sınıf etkinliğinde Shocky'nin benimle eşleşmesini sağlamıştım. Bu etkinlik güvene dayalı bir oyundu; biri gözlerini kapatıp kendini geriye bırakıyor, diğerinin onu tutmasını bekliyordu. Yani fiziksel temas kaçınılmazdı, ama o gün Shocky'ye güvenilemeyeceğini öğrenmiştim. Bu fotoğrafın çekildiği günse, Shocky'nin varlığını fark etmeyi bir türlü beceremediği iki yüz otuz yedinci günü tamamlamıştık.

O günlerde neler düşündüğümü nasıl mı bu kadar net hatırlayabiliyorum? Altıncı sınıfın ilk iki döneminde* aklımda sadece bu iki düşünce vardı da ondan:

1. Mimi, size gitsek ya?
2. Shocky, lütfen benim farkıma var.

Ayrıca bu fotoğraf altıncı sınıfın yaz döneminde çekilmişti. İlkokulun son dönemini kim hatırlamaz? Spor günü, mezun gezileri, mezuniyet fotoğrafları... Hangi ortaokula gidileceği konusunda bitmeyen muhabbetler, farklı okullara gidecek

* İngiliz eğitim sisteminde ilkokulda altı yıl öğrenim görülür ve her eğitim yılında üç dönem vardır.

arkadaşların görüşmeye devam edeceklerine söz vermeleri... Son gün öğleden sonra öğrencilerin birbirlerinin gömleklerine kendi isimlerini yazmaları... Ve tüm dönem boyunca bir kapının günbegün, yavaş yavaş, içeriye gün ışığını sızdırarak aralandığını, bu kapıdan coşku dolu çılgınlıklar atarak geçmenize ramak kaldığını hisseder, o gürültü patırtı sırasında kapının arkanızdan sonsuza dek kapandığını fark etmezsiniz.

Fotoğrafın tam olarak ne zaman çekildiğini de hatırlıyorum. Yaz döneminin ikinci haftasıydı. Sabahki ders arasında Mimi, ağabey kardeş gibi duran iki çocuğun, okul bahçesini çevreleyen korkuluğun diğer yanından içeri pürdikkat baktığını fark etmişti. Büyük çocuk, kürklü bir şapka takmış olan küçüğün elini tutuyordu. İkisi de birbirinin tıpkısı paltolar giymişti. Uçuk paltolardı bunlar; kostüm gibi upuzun ve içleri kürklüydü. Gerçi sırf palto giymiş olmaları bile yeterince uçuk sayılırdı o gün; güneş ortalığı kasıp kavuruyor, okulun otoparkındaki asfaltı eritiyordu. Herkesin üzerinde tişört vardı.

Mimi onların yanına gidip, "Siz ikiniz neye bakıyorsunuz öyle?" diye sordu.

Büyük olan parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı ve, "Dikkatinizi öğretmeninize verin," diyerek Bayan Spendlove'ı işaret etti. Tam bu sırada, sanki bunu önceden tahmin etmiş gibi, Bayan Spendlove ders arasının bittiğini belirtmek için elindeki düdüğü çaldı.

Hepimiz sıraya geçtiğimizde bu ikili her nasılsa tam arkamda duruyordu. Küçüğe göz attım; şapkası gözlerini tamamen kapatmış, neredeyse burnuna kadar inmişti. Bunun onu çok rahatsız ettiğini düşünüp şapkayı düzeltmek istedim, ama büyüğü çenemden tutup başımı çevirdikten sonra, "Ona bakma," dedi.

Bir tokadı hak etmişti, cidden! Ama ben daha bir şey yapamadan Bayan Spendlove bizi sınıfa soktu. İki oğlan doğruca en arkaya gittiler. Bir de baktım küçük olan benim sırama kurulmuş. Belki anlar diye yanına gidip başında dikildim ve gözünün içine baktım, ama boşunaydı.

Bu sırada Bayan Spendlove, "Çocuklar," dedi, "aramıza yeni katılan bir arkadaşımız var. Herkesin ona hoş geldin demesini istiyorum. Tanıştırayım: Chingis."

Herkes, "Hoş geldin," dedi. Benim dışımda herkes. "Peki ya diğeri, öğretmenim?" diye seslendim.

"Onun adı nedir?"

Öğretmenimiz o âna kadar diğer çocuğun farkına varmamıştı. "Chingis," dedi, "korkarım kardeşin bu sınıfta değil. Bayan Hoyle'un sınıfında o. Koridorun sonundaki derslik."

"Hayır," dedi Chingis, "kardeşim bu sınıfta. Bakın, yan sırada oturuyor."

Bayan Spendlove dışında herkes güldü buna. "Hayır, hayır," dedi öğretmenimiz, "burada olduğunu biliyorum. Bayan Hoyle'un sınıfında ders yapması gerek, onu söylemeye çalışıyordum." Bu sırada elleriyle bizleri susturmaya çalışıyordu; onun hatası yüzünden Chingis'e güldüğümüzü düşünmüş, bu da onu çok tedirgin etmişti. Ama ben oğlanın yanında duruyor ve onun bunu yanlışlıkla söylemediğini görebiliyordum. İnat ediyordu.

"Julie, Chingis'in kardeşine Bayan Hoyle'un sınıfını gösterir misin lütfen?"

Tabii ki gösterirdim. Ne de olsa sıramı geri istiyordum.

Ancak ufaklığa doğru adım atar atmaz, ağabeyi avucu neredeyse burnuma degecek gibi elini kaldırdı ve, "Hayır," dedi.

"Efendim?"

"Benim yanımda kalması gerek. Onu korumak zorundayım. Yanında durmazsam olmaz."

"Ne yazık ki burada işler böyle yürümüyor Chingis. Bir kere, kardeşin diğer sınıfa gittiğinde Bayan Hoyle onu koruyacaktır. Zaten burada korunmaya pek ihtiyacı olmayacak çünkü..."

Chingis onu dinlemiyordu bile. Çantasından birkaç kalem çıkarıp resim yapmaya koyuldu.

Bayan Spendlove dizüstü bilgisayarını açıp bir süre ekranda bir şeyler aradı. "Ah, tamam," diyerek ufaklığa döndü. "Başka sınıfa gitmek durumundasın, Ku..." Sınıf listesinden ufaklığın ismini bulmuştu bulmasına, ama bu inanılmaz ismi tek seferde söyleyemedi ve hecelemeye başladı. Üçüncü heceye gelmişti ki, Chingis başını kaldırıp bir kez daha, "Hayır," dedi.

"Hayır." Tek kelime.

Öğretmene ikinci defa hayır diyordu. Birincisi yanlışlıkla olabilirdi; ama ikinci "hayır" da şüpheye yer yoktu. Bir iktidar çekişmesi izliyorduk.

İlk hamle Bayan Spendlove'dan geldi:

"Efendim?"

"Ona Nergui deyin," dedi oğlan. "Söylemesi daha kolay." Bu tabii ki apaçık bir ukalalıktı; Bayan Spendlove'a ne yapacağını söylüyor, onun bir ismi

tam olarak telaffuz etmeyi beceremediğini ima ediyordu.

Bayan Spendlove bu atağı savuşturdu. Ekranı bakarak, "Burada öyle yazmıyor," diyerek bu uzun ismi bir kez daha telaffuz etmeye çalıştı.

Chingis ayağa kalktı.

Gözlerini öğretmeninkilere dikti.

"Lütfen," dedi.

Lütfen iyiydi. Bir tür ateşkes isteğiydi *lütfen*.

Bayan Spendlove'ın hanesine yazılmış bir puandı.

Dizüstü bilgisayarının kapağını oldukça yavaş bir hareketle kapadı Bayan Spendlove. "Pekâlâ," dedi. "Bugünlük bu sınıfta kalabilirsin Nergui. Ama sadece bugünlük."

Chingis teşekkür edip yerine oturdu. Bayan Spendlove savaşı kazanmış gibi görünüyordu. Ama nasıl olmuşsa olmuş, bu çocuk istediği her şeyi almıştı: Küçük kardeşi yanında oturuyor ve öğretmeni ona resmi olmayan bir isimle sesleniyordu. Belki de Bayan Spendlove bu durumu sezdiği için şansını zorlamaya karar verdi.

"Haydi öyleyse Nergui, şapkanı çıkar da derse başlayalım."

Nergui kımıldamadı; Chingis de öyle. Her ikisi

de yüzlerinde, *Yoksa ne olur?* ifadesiyle oturmaya devam ettiler. Anlamazlıktan geliyorlardı.

Bir kez daha denedi öğretmen. "Korkarım şapkanı çıkarmak zorundasın Nergui."

"Hayır," dedi Chingis.

Artık herkes Bayan Spendlove'a bakıyordu.

"Sınıfta şapkayla oturmak kurallara aykırı Chingis."

Bütün başlar Chingis'e çevrildi.

Çekişmeli bir tenis maçı izliyor gibiydik.

"Kardeşimin şapkasını çıkarmak tehlikeli olur."

"Şapkasını çıkarmanın nasıl bir tehlikesi olabilir? Kafası boynuna yeterince sağlam tutturulmamış mı yoksa?"

Sınıfta gülüşmeler duyuldu. Avantaj öğretmenimize geçmişti.

"Onun açısından değil," dedi Chingis. "Sizin açınızdan tehlikeli."

Bayan Spendlove kaşlarını çatı. Bu oğlan onu tehdit mi ediyordu yoksa?

"Eğer şapkasını çıkarırsam," diye devam etti oğlan, "aklını kaçırıp herkesi öldürebilir."

Küçük kardeşini kullanarak resmen tehdit ediyordu öğretmeni. Sadece onu değil, bizi de.

"Chingis..."